

De haat.

Die stroomde door hem heen, vervulde hem, dreef hem voort. Vanaf het moment dat hij wakker werd tot het moment dat hij van pure uitputting een paar uur onrustig sliep.

De haat.

Puur en onvervalst.

Hij droeg het gevoel sinds die noodlottige dag met zich mee, maar in het begin was het verdund geweest en werd het soms zelfs overschaduwd door andere gevoelens: verdriet, wanhoop, woede, incompetentie.

Dat was niet meer zo.

Alle andere gevoelens waren verdwenen.

Alleen de haat was er nog.

Hij nam een risico. De juninacht was zacht en licht. Het gebied populair en drukbezocht. Het was een risico om de bewusteloze vrouw naar het water te dragen en, als ze eenmaal dood was, naar de auto te brengen. Er kon elk moment iemand komen, hem zien, zijn zorgvuldig geplande wraak dwarsbomen voordat hij zelfs maar de eerste stap had gezet.

De vrouw.

Hij had oprecht medelijden met haar.

Ze was onschuldig. Meer dan dat, ze was ook een slachtoffer, maar helaas moesten sommigen sterven. Hij betreurde het echt, wenste uit de grond van zijn hart dat er een andere manier was, een andere weg.

Hij had gearzeld vanwege het beëindigen van levens en had geprobeerd een alternatief te bedenken, maar dat was er niet. Dit was het enige wat de aandacht zou trekken die hij wilde hebben, die hij nodig had.

In televisieseries en films leek het heel gemakkelijk om iemand te vermoorden. Als je de avondkranten las en naar true crime podcasts luisterde, leek het alsof bijna iedereen in staat was om een moord te plegen.

Het was alleen helemaal niet gemakkelijk.

Hij was dankbaar dat de vrouw bewusteloos was, dat ze niet tegenstribbelde toen hij haar in het ondiepe water van een centimeter of tien naar beneden duwde met zijn voet, die in een rubber laars was gestoken. Hij huilde, maar het kon niet anders, haar dood was noodzakelijk.

Zo stond het in het boek.

Het was belangrijk dat hij beseftte dat het tegen hem was gericht. De drijfveer was niet het doden op zich. Het was een uitdaging, een krachtmeting. Hinde zou zich by proxy met hem meten.

Een schaakwedstrijd tussen grootmeesters.

Twee briljante geesten in een tweestrijd.

De vrouw in de kofferbak was de eerste. Hoeveel er nog zouden volgen, lag volledig aan de tegenstander, als hij tenminste net zo slim was als hij beweerde te zijn.

Die arrogante klootzak.

Sebastian Bergman.

Hij was terug.

Hij had de stad bewust vermeden, was er jarenlang niet geweest, niet sinds hij als adviseur van de afdeling Moordzaken van de Nationale Recherche had deelgenomen aan het onderzoek naar een serieverkrachter die een vrouw bleek te zijn en die hem een van de meest angstige periodes uit zijn leven had bezorgd. De maanden waarin hij dacht dat hij de vader kon zijn van...

Nee! Daar wilde hij niet aan denken. Alles was goed gegaan. Hij was Amanda's opa en meer niet.

Biologisch gezien in elk geval, maar Amanda noemde hem Sebastian. Valdemar was degene die opa werd genoemd. Het was ingewikkeld, net zoals veel andere dingen tussen hem en Vanja waren.

Zijn dochter en tevens hoofd van de afdeling Moordzaken van de Nationale Recherche sinds Torkel gedwongen was voortijdig met pensioen te gaan.

Ze hadden de eerste zaak waarvoor Vanja verantwoordelijk was geweest – de twee scherpschutters in Karlshamn – vrij snel opgelost, maar daar praatte niemand over. Alles werd overschaduwd doordat Billy, die al jarenlang deel van het team uitmaakte en Vanja's beste vriend was – misschien zelfs haar enige, dacht Sebastian soms – een seriemoordenaar bleek te zijn.

Daarom was hij nu in Uppsala terug.

Daarom dwaalden zijn gedachten af.

Zelfs het moeilijkste was gemakkelijker te verwerken dan het feit

dat een collega die ze vertrouwden, die ze allemaal graag hadden gemogen en die ze dachten te kennen, jarenlang met hen door Zweden was gereisd en op verschillende plekken mensen had vermoord. Na de dramatische arrestatie, waarbij zowel Torkel als Ursula bijna om het leven was gekomen, was Billy veranderd. Hij bekende de moorden zonder te aarzelen, was behulpzaam, vertelde gedetailleerd hoe hij te werk was gegaan en waar hij de lichamen had verstopt. In het begin had Sebastian het gevoel gehad dat het maar een spel was, een manier om een mildere straf te krijgen tijdens de rechtszaak die zou volgen. Maar iets anders dan levenslange gevangenisstraf was ondenkbaar en hoe meer tijd er verstreek, hoe meer hij ervan overtuigd raakte dat Billy eigenlijk opgelucht was dat hij was gepakt.

Dat het voorbij was.

Hij had de hele tijd geweten dat het verkeerd was wat hij deed en had tussen de moorden geworsteld met gevoelens van schaamte en spijt, maar de drang en het verlangen waren te sterk geweest. Hij kon het niet laten, hoewel hij wist dat het hem alles kon kosten. Tijdens een van de vele verhoren na zijn arrestatie had Billy verteld dat hij, toen My zwanger werd en hij vader zou worden, had besloten te stoppen. Om er weerstand aan te bieden. Er stond te veel op het spel. Alles stond op het spel. Daarna kwam hij in Karlshamn terecht en deed zich de gelegenheid voor om de perfecte moord te plegen. Dat dacht hij tenminste.

Een laatste keer. Een laatste moord. Maar dat was niet de reden waarom ze nu in Uppsala waren. Het ging om de eerste moord.

De eerste moord, het vierde slachtoffer.

Billy had tijdens zijn dienst twee personen doodgeschoten. Hij was na de daaropvolgende onderzoeken beide keren vrijgesproken, maar daar was het verlangen gewekt, daar was de ongezonde koppeling tussen doden en ervan genieten voor het eerst gelegd. Daar had hij de smaak te pakken gekregen om de absolute macht te hebben, om

over het leven van een ander te beschikken en het te kunnen beëindigen. Het derde slachtoffer was Jennifer, een collega met wie hij een affaire had, maar ook dat was geen moord met voorbedachten rade geweest. Billy was zich er niet eens van bewust geweest dat hij het had gedaan, tot hij haar na een avond met heel veel drank de volgende ochtend had gevonden. Hij noemde het een ongeluk.

Hetzelfde kon niet gezegd worden over de zeventienjarige Hugo Sahlén. Zijn vader had een dierenartspraktijk tegenover een pand waar een aantal vrouwen gedurende een periode seksuele diensten aanboden. De slimme Hugo had zijn studiebeurs aangevuld met het maken van foto's van de klanten en hun auto's, hen via de RDW te identificeren en vervolgens geld af te persen. Niet veel, maar een paar honderd kronen. Een redelijk bedrag om niet betrapt te worden.

Tenzij je politieagent was.

Tenzij je Billy Rosén was.

'Hier links,' klonk het vanaf de achterbank. De vrouw die de burgerauto bestuurde, Therese en nog iets – Sebastian had haar achternaam niet onthouden – zette de richtingaanwijzer aan zodat de politieauto die achter hen reed wist dat ze af zouden slaan.

'Weet je dat zeker?' Sebastian draaide zich naar de achterbank. Billy zat met handboeien om achter de tralies en keek door het zijraam naar buiten. Zoals de laatste tijd zo vaak gebeurde was zijn gezicht volkomen uitdrukkingloos en hij keek met een lege blik voor zich uit. Hij knikte kort bij wijze van antwoord.

'Dit is niet de weg die je eerder genoemd hebt,' zei Therese en nog iets verbeteren.

'Het spijt me, maar dit is de goede weg. Ik herinnerde me niet goed waar... Ik was nogal...' Billy zweeg weer.

Sebastian vroeg zich even af wat hij had willen zeggen. Wat was hij nogal? Geschokt? Opgewonden? Onder invloed?

Alle woorden leken te klein en futiel om het gevoel te beschrijven

dat hij moest hebben gehad nadat hij voor het eerst met voorbedachten rade het leven van de tiener had beëindigd. Waarschijnlijk zweeg hij daarom.

De andere lichamen waren gevonden. Billy hoefde daar niet bij aanwezig te zijn. Het was voldoende geweest om de politie met behulp van kaarten en een livefeed van de telefoon van een van de aanwezige agenten naar de juiste plek te leiden. Hugo Sahlén was echter niet gevonden. Aan de hand van Billy's aanwijzingen hadden ze op drie verschillende locaties gezocht, wat niets had opgeleverd, waarna ze hadden besloten om hem de juiste plaats te laten aanwijzen.

Ze hadden zich verzameld bij Fiby urskog, waar Billy de tiener had gewurgd. Nadat hij in het kort had verteld wat er volgens hem was gebeurd, stapten ze in een van de auto's en wees Billy ze de weg.

Nu sloegen ze af naar een grindweg die niet veel meer was dan twee wielsporen met een grasstrook in het midden.

‘Waar zijn we?’ vroeg Sebastian.

‘Ik weet het niet precies, ergens in Stora branden,’ antwoordde Therese en nog iets. Sebastian vroeg niet wat Stora branden was. Hij ging ervan uit dat het een recreatiegebied, een natuureservaat of iets dergelijks was. Het was ook niet belangrijk.

‘Er is een meetingpoint na de bocht,’ zei Billy zachtjes vanaf de achterbank. ‘Stop daar.’

Het klopte. Ze sloegen af en parkeerden bij een bord met een M erop. De auto achter hen volgde hun voorbeeld.

‘Hij ligt een eindje verderop,’ zei Billy. Hij knikte door het rechterzijraam naar het dichte bos. Therese en nog iets zette de motor af en stapte uit. Ze opende het achterportier en hielp Billy met uitstappen. Sebastian maakte zijn autogordel los en voegde zich bij hen. De agenten in de tweede auto haalden een hond uit de kooi die achterin stond. Billy knikte naar de bomen en ze begonnen zwijgend te lopen.

Sebastian keek naar Billy terwijl ze liepen. De verwondingen in

zijn gezicht van het gevecht met Torkel waren genezen; alleen de geelgroene plek bij de neuswortel onder zijn rechteroog was nog zichtbaar. Hij was het grootste deel van het zicht in zijn linkeroog kwijtgeraakt, maar dat was niet zichtbaar. Hij zou er net als altijd uitzien als hij in de rechtbank stond.

Vriendelijk, goedgekleed, welbespraakt.

Hij ziet er niet uit als een moordenaar, zouden de mensen zeggen.

De rechtszaak zou maanden later pas plaatsvinden. Het onderzoek was uitgebreid en zou tijd kosten. Sebastian hoopte dat de rechtszaak met een beetje geluk zou samenvallen met zijn boekpresentatie. ‘De moordende agent’ werd Billy door een van de avondkranten genoemd. De witte tekst in een zwarte balk stond bovenaan elk artikel dat over hem ging.

Het was een goede naam.

Een goede titel.

Als het boek snel genoeg werd uitgebracht, zou het veel aandacht trekken. Zijn vorige boek, *De discipel*, was lang niet zo goed verkocht als zijn eerdere boeken. Het had minder aandacht gekregen en was niet zo vaak besproken. Als gevolg daarvan waren er weinig televisieoptredens en podcastluisteraars geweest en leek niemand belangstelling te hebben om hem in te huren voor lezingen. Hij had geen netwerk om op terug te vallen, geen gunsten om te verzilveren, omdat hij zich op de meeste plekken onmogelijk had gemaakt en de mensen die hem in theorie zouden kunnen helpen hem actief vermeden. Hij had voldoende geld om van rond te komen, maar zijn carrière kon in deze periode van zijn leven wel een zetje in de goede richting gebruiken. Hij was tenslotte al dik in de zestig.

Billy was bijna zes weken geleden gearresteerd, maar er werd nog elke dag over hem geschreven. Als ze Hugo Sahlén nu zouden vinden, zou dat nog meer aandacht trekken. Zijn enige probleem met het schrijven over Billy en zijn daden was dat de laatste niet wist dat de

gesprekken die ze voerden in een boek zouden resulteren.

Billy had daar geen toestemming voor gegeven en My ook niet. Niet dat Sebastian die nodig had; hij kon schrijven over wie of wat hij wilde. Maar omdat ze elkaar ontmoetten onder het voorwendsel dat Sebastian hem wilde helpen met het ophelderen van de zaak, het ontrafelen van zijn emoties, een manier vinden om verder te gaan en een brug te slaan tussen My – die hem niet wilde zien – en hem, werd hij min of meer als Billy's therapeut beschouwd. Daarom kon hij er niet over schrijven. Het kon hem niet schelen als het onethisch was, maar het mocht niet illegaal zijn. Hij wilde het risico niet lopen om betrokken te raken bij een slepend juridisch proces. Maar er stond niets op schrift, hij had geen officiële opdracht om therapie te geven. Niet van Billy, My of de gevangenisautoriteiten. Hij was een vriend.

Een steun in moeilijke tijden.

Een steun die van plan was daar geld aan te verdienen.

'Hoe voel je je nu?' vroeg Sebastian terwijl Billy naar rechts wees en van het smalle pad afweek.

Billy gaf geen antwoord. Hij bleef lopen terwijl hij om zich heen keek.

'Weet je nog hoe je je die dag voelde?'

'Hoe is het met My?' vroeg Billy in plaats van antwoord op de vraag te geven. Het was geen verrassing. Hoe meer zijn daden tot hem doordrongen en hoe duidelijker de gevolgen werden, hoe moeilijker het voor hem werd om zijn gevoelens onder woorden te brengen. Sebastian had in de gevangenis gesprekken met hem gevoerd waarin Billy nauwelijks een woord had gezegd.

'Je hebt haar leven min of meer verwoest,' zei Sebastian schouderophalend.

Dat wist Billy al.

'Maar gaat het goed met haar? Hoe gaat het met de jongens?'

'Het gaat niet goed met haar, dat zal tijd kosten.'

‘Zie je haar nog steeds?’

‘Ja.’

‘Doe je haar de groeten van me?’

‘Dat wil ze niet.’

Billy knikte en bleef staan. Hij wees naar links het bos in, naar een grote omgevallen boom tussen twee forse dennenbomen die deden denken aan de donkere, geopende bek van de haai in de Pinokkio-film.

‘Hij ligt onder de boomstronk.’ De twee politieagenten met de hond kwamen dichterbij. ‘Hij is bedekt met stenen en aarde.’

De hond gaf aan dat ze nog een meter verder moesten. Therese en nog iets deed een stap opzij en riep versterking met graafgereedschap op. Billy stond erbij en keek toe. Een eenzame traan liep over zijn wang. Het was onmogelijk te zeggen of hij huilde om zijn eigen situatie of om die van het slachtoffer. Sebastian vroeg er niet naar.

Hij vermoedde dat Billy het zelf niet wist.